

Nebbia 11

De schaduw van de Florentiner

Erik Faes

© 2026 Erik Faes / Uitgeverij U2pi

Titel: Nebbia 11

Auteur: Erik Faes

Graag uw reacties: erik.faes@gmail.com

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Omslagontwerp: Erik Faes

Druk: Jouvboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9357 214 0

NUR: 300

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, digitaal (AI) of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.

Motivatie van de schrijver

Wat ik in dit boek vertel, is geïnspireerd door gebeurtenissen die voor een belangrijk deel, maar soms in een andere context, echt gebeurd zijn of hun oorsprong hebben in de geschiedenis. Het boek is dus meer dan fictie alleen, namelijk faction.

De namen van de personages en een aantal plaatsen zijn verzonnen.

Soms werkt fictie, geïnspireerd door ware gebeurtenissen, als een spiegelbeeld van de werkelijkheid. Daardoor kun je ten onrechte geneigd zijn alles wat verteld wordt als een vaststaande waarheid aan te nemen.

Het gedrag van mensen beweegt zich tussen goed en slecht al naargelang hun karakter of persoonlijkheid, de omstandigheden of hun omgeving. Bovendien wordt er tegenwoordig een element meer dan ooit toegevoegd wat veel rond het duiden van gedrag in twijfel trekt: framing! Wat is dan nog een “vaststaande” waarheid?

Wie zichzelf in een van mijn personages meent te herkennen, doet dat bijgevolg voor eigen rekening en heeft nog meer fantasie dan ik.

Ik draag deze hersenspinsels op aan mijn lieve echtgenote, Sabine, die steeds geduldig mijn schrijversexploten onderging en voortreffelijk optrad als mijn muze bij eerste lezing, en aan onze kleinkinderen, die de deur van dit schrijvend Wonderland voor mij openhouden.

Erik Faes – augustus 2026

Met dank aan:

Dr. Sabine Van de Sande voor haar medisch advies en eerste kritische lezing.

Vele vrienden die af en toe hun blik over mijn fantasieën lieten gaan.

Voornaamste personages, zie achteraan dit boek.

PROLOOG

Antwerpen, mei 2004

Een flinterdunne mist hing boven de oude wal.

Ester trok haar jas dicht om zich heen terwijl ze de smalle trap opliep. Beneden klonk de muziek van de Thé Dansant nog zacht door de nacht. Gelach steeg op uit de feestzaal, vermengd met flarden van een trage song. Het feest was zo goed als afgelopen. Het leven ging gewoon verder, alsof er niets kon gebeuren, alsof de wereld nog eenvoudig was.

Ze keek niet achterom, want dat hoefde ook niet; ze wist dat hij haar volgde. Niet Louis, ook Tom niet, al was dat spijtig, dacht ze.

Wel die andere.

De man die haar de voorbije weken steeds vaker uit haar slaap had gehouden.

Boven op de wal bleef ze staan. De wind streek door haar haren en liet de mist langzaam over het wandelpad schuiven.

In haar hand hield ze een klein stukje papier geklemd. Het was al vochtig geworden van het zweet in haar vingers.

Elf. Meer stond er niet op.

Toch wist ze dat achter dat ene cijfer een waarheid schuilging die veel groter was dan zij ooit had kunnen vermoeden. Groot genoeg om mensen bang te maken, om mensen te laten liegen en misschien zelfs om mensen te laten doden.

‘Je had moeten stoppen met zoeken.’ De stem klonk vlak achter haar.

Ester draaide zich om.

De man stond enkele meters verder, half verborgen in de mist. Zijn donkere jas hing los om zijn schouders. De pet die hij droeg

wierp een schaduw over zijn gezicht.

Maar zij wist perfect wie hij was.

‘Jij had moeten stoppen met moorden,’ antwoordde ze.

Een glimlach verscheen op zijn gezicht. Geen vriendelijke glimlach. Eerder de glimlach van iemand die ervan overtuigd was dat hij altijd zou winnen.

‘Je begrijpt niet waarmee je bezig bent.’

‘Integendeel,’ zei Ester. ‘Ik begin het eindelijk te begrijpen.’

De glimlach verdween, maar heel even slechts, maar lang genoeg. Ze had hem geraakt.

‘Je familie heeft mensen verraden,’ ging ze verder. ‘Generaties lang. Zelfs mensen naar de concentratiekampen laten sturen.’

‘Pas op met wat je zegt.’

‘En nu probeer jij opnieuw te stelen wat nooit van jou geweest is, net zoals je vader en je grootvader dat deden. De verdorven tak van De Medici.’

De stilte die volgde voelde dreigender dan elk geschreeuw.

Beneden sloeg ergens een deur dicht. Voetstappen klonken op de stenen.

Iemand kwam dichterbij, maar niet snel genoeg.

De man zette een stap naar voren. Toen nog een.

Ester week instinctief achteruit.

Pas toen voelde ze hoe dicht ze bij de rand van de wal stond. Plots hoorde ze ver weg iemand haar naam roepen, zacht maar herkenbaar.

Ze draaide haar hoofd. Een fractie van een seconde. Meer niet.

Later zouden getuigen zich die nacht elk op hun eigen manier herinneren.

Sommigen zouden zwijgen. Sommigen zouden liegen. En sommigen zouden zichzelf twintig jaar lang verwijten maken.

Maar niemand zou ooit volledig kunnen reconstrueren wat er in die laatste ogenblikken precies gebeurde. Alleen dit stond vast. Toen de zon de volgende ochtend boven Antwerpen opkwam, was Ester dood.

En in haar rechterhand zat nog steeds een verkreukeld stukje papier geklemd.

Met daarop één enkel cijfer. 11.

Hoofdstuk 1

Er zijn mensen die zijn voorbestemd om elkaar tegen te komen. Het maakt niet uit waar ze zijn of waar ze naartoe gaan. Op een dag ontmoeten ze elkaar.

Claudie Gallay

Ze wist het echt niet meer, en trouwens, waarvoor was het nog nodig – het zou niet lang meer duren. Ze keek afwezig door het raam omlaag, naar de voorbijrijdende auto's, draaide haar hoofd naar degene die de vraag had gesteld, trok haar schouders op en tuitte haar gestifte lippen, die de kleur hadden van de bramenjam die Nora's moeder altijd maakte. Nora was in veel opzichten een fris, aantrekkelijk en opmerkelijk wezen. Sterk, zelfvoorzienend, gepassioneerd in haar sympathieën en antipathieën, liefdes en haat. Misschien impulsief, soms overgevoelig en zeer empathisch. Ze had een zonnige look door haar lichtgevend, uitbundig blond haar dat als een sjaal om haar hals leek te zijn geslagen.

Kon ik maar terugkeren naar de zorgeloze tijd van mijn jeugd, dacht ze. Rond dwalen in de textielwasserij die haar oom en tante toen uitbaatten – Wasserij Goossens – in de Ullenstraat op de Elsdonk. Wat een zalige episode in haar leven was dat. Wat zou er van Erik geworden zijn? Hoe spannend was die tienerliefde en hoe spijtig dat die niet meer terug zou komen.

'Nora, zou het kunnen dat je vandaag nog een antwoord geeft of heb je, zo te zien althans, andere plannen?'

Het was lang geleden dat de directie van het centrum voor gerechtelijke geneeskunde nog fysisch bijeengekomen was en dan nog op een zaterdag, daarom was de sfeer op zijn minst onwennig. Al dat afstandsschermgedoe was haar ding niet en niettemin de pandemie lang achter de rug was, bleef dit toch in

zwang; ze had mensen nodig, contacten, maar dan op haar wenken. Niet opgedrongen zoals hier.

Ze keek opnieuw. In de verte blonk de Schelde als een rimpelende spiegel en een zwaar geladen binnenschip trok zich door de stroming richting binnenland. Dat was interessanter dan alles wat er in de vergaderruimte kon gebeuren. Het Havenhuis bood schitterende vergezichten en het was een verrassend idee geweest om hier een vergadering te organiseren.

Toch ging ze rechtop zitten en trok ze een oplettend gezicht, terwijl ze een pen pakte. Dan keek ze naar hem en zei: 'Nee, Bert komt vandaag niet!'

Frank knikte, een tikkeltje verontwaardigd omdat ze een onverschillige en zelfs sardonische blik opzette, en startte de vergadering met verwijzingen naar de vorige, zij het digitale bijeenkomst en het opdreunen van allerlei routinematige zaken. Ze nam het Frank niet echt kwalijk. Eigenlijk was hij best te pruimen met zijn Sinatra uitstraling en stem, maar managers moeten nu eenmaal ook het ongenoegen aankunnen. Tijdens een karaokeavond had hij eens een perfecte imitatie weggegeven, herinnerde ze zich, en dat was een schot in de roos geweest, voor heel het team trouwens. Maar van de toenmalige teamgeest was niet veel meer over.

Het binnenschip maakte een eigenaardig manoeuvre, maar ze kon niet zien waarom, want het verdween uit haar gezichtsveld. Wat zou dat geweest kunnen zijn? Misschien een vreemd object in het water. Haar gedachten dwaalden af; ze vroeg zich af hoe het leven op zo'n schip zou zijn. Waarom staat de stuurhut achteraan het schip? Het was toch ondenkbaar dat een vrachtwagenchauffeur achter zijn lading zou zitten, of een machinist zijn trein bestuurt vanuit de achterste wagon, alhoewel? Misschien, dacht ze, omdat je op een schip wat hoger en van achteruit

namelijk naar de boeg kijkt, en je dan veel beter kan zien of de boeg van het schip uit koers dreigt te raken, dan wanneer je voorop staat.

Wellicht is mijn denkvermogen nog intact. Ze zou het beter aan haar broer vragen, die weet alles over de Antwerpse haven, vaartuigen en wat nog. “Wist”, telkens kwam het als een schok! Hij was er niet meer; hoe absurd toch. Waarom moest ons dat overkomen? Ze zag hem voor zich, uitgelaten, bulderend lachend als was de wereld een pretpark. Toch niet! Ze wisten ondertussen dat het eerder een dekmantel was geweest voor een innerlijk defaitisme waartegen hij vocht. Maar niemand, ik niet, onze ouders niet, vrienden niet, mochten er ook maar enigszins door gekwetst worden. Wat mis ik toch die mooiste mens; ’t zijn altijd de goedhartigste die...

‘En wat jou betreft...’ Ze werd zich opnieuw bewust van haar omgeving, alsof ze plotseling in haar droom was gestoord. Frank had zich opnieuw tot haar gericht en iedereen had zich naar haar omgedraaid om te kijken hoe de dreigende aanval zou uitvallen. ‘Wordt het geen tijd dat je orde op zaken stelt. Er heerst malaise op je afdeling!’

‘Wauw, wat je nu zegt, Frank. En het is nog de zieke waarheid ook’, zei ze lief en ze gaf een knipoog, al was het om hem diets te maken dat ze niet met zich liet sollen. Nora zag zijn gezicht rood aanlopen. Die knipoog was niet op zijn plaats, dacht ze; ze wist dat haar taalverwerking al eens haperde.

Toen hij rechtstond en zijn beide armen naar de tafel uitstreekte om er met gespreide vingers op te leunen, duidelijk met de bedoeling een tirade in te zetten, was ze hem voor: ‘Wacht even man, ik geef bij deze mijn ontslag. Er is inderdaad trammelant op de afdeling en je weet maar al te goed hoe dat komt. Al meer dan een jaar wordt mijn personeelskader niet aangevuld. Minstens vijftien fte’s zijn er tekort en jij durft spreken van een malai-

se. Mijn mensen werken zich te pletter en de een na de ander valt uit met een burn-out. Voilà, zo ver moest het dus komen. Aan u om Bert in mijn plaats te manoeuvreren, maar daarvoor zal je naar zijn woonplaats moeten, want zijn vrouw stuurde mij net de boodschap dat hij op doktersadvies moet rusten!’ Terwijl ze rechtstond, stuurde ze de whatsapp naar Frank en stapte heupwiegend op de deur af. Met de klink in de hand draaide ze zich om, zag al die verbaasde gezichten en riep in de richting van Frank: ‘Ik stuur mijn ontslagbrief vandaag nog – aangetekend, uiteraard!’

Nadat ze de deur sloot, keek ze opnieuw naar haar smartphone en tikte de sms aan die haar eerder had doen schrikken.

Een anonieme sms was niet echt uitzonderlijk, maar deze had haar aandacht sterk geprikkeld. “Noli oblivisci”, stond er te lezen. Meestal drukte ze onsamenhangende of verdachte sms’en snel en routineus weg, maar bij deze was iets blijven hangen. Het was het Latijn, wist ze. Niets kon haar meer boeien dan de lessen Latijn tijdens de middelbare studies. De leraar zat er uiteraard ook voor iets tussen, glimlachte ze bij het beeld dat hij opriep – een Clooney figuur, niet echt haar type, toch zeer aantrekkelijk, boeiend en vooral zijn charisma betoverde – maar de taal en bovenal het historisch kader had zijn impact gehad. Ze moest diep in het geheugen tasten om nog houvast te krijgen. Iets met “vergeten”, dacht ze en ze besloot het thuis verder uit te dokteren.

Toen ze verder de gang inliep, besepte ze plots, als na het zweetend wakker worden uit een nare droom, wat ze net had gedaan. Hoe kom ik er in godsnaam bij om ontslag te geven, stom kieke! Die dekselse impulsiviteit heeft me al veel leed gekost; leer ik dat dan nooit?

Ze trok haar schouders op, zuchtte en keek naar buiten. Dat schip van daarstraks was nu wel heel dichtbij – het moet via een

tussendok tot hier in het Suezdok gekomen zijn, peinsde ze. Met de uitnodiging was een plannetje meegekomen voor de omgeving van het Havenhuis. Wat een spectaculair icoon was dit geworden. Toch wel spijtig dat die Brits-Irakese architecte Zaha Hadid haar kunstwerk niet had voltooid gezien; de symbiose tussen haven en diamant! Nog geen twee weken geleden had Jan een rondleiding gegeven. Hij was financieel directeur van het Havenbedrijf en haar vader was ooit zijn collega geweest.

Op het moment dat ze bukte om haar rugzak op te rapen, klonk een oorverdovende knal en vlogen stukken vensterglas als kogels van een mitraillette de gang in. De lichten doofden, de sprinklers spoten water in het rond en de sirenes loeiden als bezeten. Nora wierp zich platuit op de vloer; wat een geluk dat ik net bukte, dacht ze, terwijl paniek de overhand nam. Voor hetzelfde geld had ze een stuk glas in haar hoofd. Wat was er in godsnaam aan de hand? Een bomaanslag, was het eerste dat in haar opkwam. Niet ongewoon als gedachte, met alles wat er in deze ontspoorde maatschappij aan de hand was – kijk maar naar Poetins querulantenwaan over en misdaden op het Oekraïense volk! Maar hier?

Ze schrok toen ze een hand op haar rug voelde. Angstvallig keek ze over haar schouder.

‘Rustig Nora, we komen hier wel uit. We zullen de trap moeten nemen.’

Dirks aanwezigheid slaagde erin om de radeloosheid in haar hoofd tot een zeker bedaren te brengen. Niet dat de paniek weg was, maar Dirk had als collega een rustige uitstraling en dat was op dit moment super welkom. Ze keek weg van Dirk naar het andere eind van de gang.

‘De anderen zijn in de vergaderzaal gebleven; het had veel erger kunnen zijn. Frank kreeg een stukje glas in zijn hals. Hij was zijn

PowerPoint rechtstaand aan het commentariëren. Michelle verzorgt hem. Had jij niet gezegd dat je hier al was geweest?’

Nora knikte en begreep dat ze zich moest vermannen: ‘Ja, we zijn hier in het nieuwe gedeelte, net boven de voormalige brandweerkazerne. Ik herinner me dat de liften in het midden zijn en de centrale trap helemaal aan de linkerkant. Dus dat is een eindje lopen.’

Drijfnaat liepen ze die richting uit. Merkwaardig genoeg hielden de sprinklers ermee op. ‘Vermoedelijk brand het niet,’ riep Dirk, ‘dat is dan een geluk bij een ongeluk.’

Puffend en strompelend kwamen ze buiten en ze waren niet alleen; een weliswaar kleine maar onstuimige, onrustige meute verzamelde op diverse plaatsen op en rond het plein voor het Havenhuis. Veel volk werkte er gelukkig niet op zaterdag, behalve dan enkele projectleiders, technici, veiligheidspersoneel en enkelingen die liever rustig iets kwamen afwerken. De evacuatieoefeningen van het bedrijf leverden resultaat. Dirk en Nora loodsten zich naar het punt dicht bij een hulppost en pas dan zagen ze de ravage langs het dok. Het Havenhuis had geen noemenswaardige schade, behalve dan een aantal ramen aan de waterkant; net de kant waar ze hun meeting hadden.

Brandweerwagens, politiecombi’s en, hoe kon het anders, voertuigen van journalisten maakten dat de kade amper zichtbaar was, maar toch stak de punt van een boot rechtop boven de voertuigen uit.

De media zaten er bovenop, zo ging dat tegenwoordig. Niet ongebruikelijk, dacht ze, dat de journalisten eerder op een rampplaats zijn dan de hulpverleners, zelfs op een zaterdag. Een niet zo gezonde ontwikkeling, vond ze.

Ze herkende de rare vlag die op de boeg stond.

‘Verdomme Dirk, dat is die vreemde schuit die ik fixeerde vanuit

de vergaderzaal; eerst ver weg op de Schelde en later manoeuvreerde die weg van de Schelde. Ik weet nog goed dat ik schrok van het feit dat die plots hier opdook.'

Wat verderop zag ze iemand bekend: commissaris Veerle Corbeel; ze stond te praten met mensen van de scheepvaartpolitie. Toen ze dichterbij kwam, merkte Veerle haar op en wenkte.

'Hoi Nora lieverd, gaat het? Je bent kletsnat; was jij hier toen dit explodeerde? Ben je oké?'

Veerle fronste haar wenkbrauwen toen Nora eveneens haar verhaal deed over de ontploffing en het rare maneuver van de platbodem.

'Nora, is het mogelijk dat ik je officieel betrek bij dit onderzoek als patholoog-anatoom, want de scheepvaartpolitie heeft in het wrak een lijk ontdekt en bovengehaald? Twee andere opvarenden konden zich redden en worden verzorgd en zullen daarna worden afgevoerd voor verder verhoor, want we kunnen niets uitsluiten. Die ontploffing kan ook een aanslag zijn geweest.'

'Oei, Veerle, gerechtelijk optreden zal moeilijk worden! Ik gaf net mijn ontslag en heb geen materiaal bij. Frank is nog in de vergaderzaal, weliswaar met wat nekschade, maar aan zijne wafel is denkelijk niks aan. Dus kwebbelen kan hij zeker nog.'

'Dan bel ik wel met dokter Vael om toelating; mijn collega-inspecteur Karen staat ginds bij die opgeviste kerels. Zij is forensisch geschoold en heeft altijd materiaal bij zich. Zij kan je misschien assisteren. Is dat in orde? Frank kan mij niets weigeren; hij staat in het krijt bij mij.'

Wonder boven wonder lukte dit nog ook. Dat krijt moet dan wel zwaar wegen, dacht Nora, waarbij ze een cynisch lachje niet kon onderdrukken en besloot die aangetekende ontslagbrief maar niet te sturen. Ze zag Frank wat verder op een bankje zitten terwijl hij verzorgd werd. Hij knikte en stak zijn duim omhoog.

Veerle moest wel geïmponeerd hebben, dacht ze duidelijk opgelucht en met veel binnenpretjes. Nu ja, Veerle was niet alleen hoofdcommissaris maar ook een charmante, warme verschijning met een stevige persoonlijkheid.

Hopelijk heeft Karen extra werkkledij mee, want dit nat zootje begint stevig te irriteren, vond ze. Bovendien liet haar kletsnatte, lichtroze topje meer zien dan de bedoeling was, vond ze, want een beha droeg ze uitzonderlijk niet met die diep uitgesneden rug.

Nora had veel bewondering voor Veerle, niet alleen voor haar schitterende professionele carrière, maar vooral de uitstraling, het fonkelend charisma en haar sierlijke, elegante uiterlijk dat niet echt opvallend was, maar des te bevalliger. Ze projecteerde tevens een stevige persoonlijkheid, terwijl haar amandelvormige, bruingroene ogen een intelligente dame met klasse onderstreepten.

Op het eerste gezicht was er aan het schip, behalve de verwoeste boeg, weinig vreemds te zien, maar toen de twee duikers van de scheepvaart politie verslag uitbrachten, bleek de boot een grote, professionele hennepkwekerij te bevatten. Een duizendtal hennepplanten en honderden stekjes verborg deze wietboot. Ondertussen werd een gigantische drijvende kraan – “de Brabo” volgens Veerle – opgesteld die het schip uit het water zou tillen om een eerste forensische inspectie toe te laten.

De dode man had een spijkerbroek en hardloopschoenen aan. Een zwart T-shirt hing half gescheurd op zijn getaande torso. Nora's blik viel op een oorbel, een helder steentje met vele facetten in de linkeroorlel. Om de linker pols zat een sportief zwart uurwerk met een zwarte band. Zijn haar bleek kort, donker en krullerig. Een Noord-Afrikaans type?

Met de hulp van Karen konden ze de kerel op zijn zij rollen en

zijn rug naspeuren. Parallele, lijnvormige schaafwonden over het schouderblad vielen op. Sleepsporen?

Volgens een van de duikers was het lichaam niet ver van de achtersteven gevonden en was het vast komen te zitten onderaan een trap die naar de stuurhut leidde.

Karen wees naar een tattoo op de linker bovenarm. De huid was al licht aan het afstropen door het water, maar het symbool van een schipper was duidelijk te zien: een laurierkrans met een anker in het midden en een kroontje erbovenop.

‘Dat zou misschien de schipper kunnen zijn en die tatoeage duidt op een mogelijk marine verleden; anders zou er geen kroon afgebeeld zijn?’

Nora bekeek het beeld nauwkeuriger en knikte om haar hypothese te onderlijnen.

‘Dat zou een identificatie kunnen helpen; kan je ook vingerafdrukken nemen’, vroeg Veerle, die er was komen bijstaan.

‘Moeilijk.’ Nora voegde eraan toe dat de huid van iemand die in het water had gelegen moeilijk te analyseren valt. Ze spande de afstropende huid zo goed ze kon rond haar eigen vinger om een afdruk zichtbaar te maken, terwijl Karen met een klein scanapparaat snel het beeld vastlegde en doorstuurde naar de federale politie databank.

‘We zullen moeten wachten tot ik een nauwkeurige autopsie kan uitvoeren want de doodsoorzaak is een raadsel en de diagnose verdrinking is tot op heden een van de moeilijkste.’

Nora keek naar Veerle en verklaarde dat het een enorme uitdaging blijft voor de forensische patholoog om vast te stellen of het gaat om een ware verdrinking, een natuurlijke dood in water of een postmortem onderdompeling.

‘Altijd vertonen de slachtoffers tekenen van onderdompeling, maar dat zegt niets over de doodsoorzaak, noch over de omstandigheden waarin de dood werd uitgelokt. Met de beschikbare

onderzoeksmiddelen die we nu hebben is er geen zekerheid over een exacte doodsoorzaak. Dit betekent een serieuze valkuil, aangezien we een criminele context steeds in overweging moeten nemen en in dit geval zeker, en er is schuim aanwezig aan de neus en dan kan een CT of zelfs een MRI helpen. We zullen ons best doen.'

Het ping geluid van de sms onderbrak haar. "Noli oblivisci", opnieuw die bizarre boodschap, die haar deze keer ongewild dieper raakte. Het ontging Veerle niet: 'Nora gaat het? Slecht nieuws of wat; je lijkt erg geschrokken. Kan ik helpen?'

'Och nee, laat maar Veerle. Een of andere gek met een vreemd bericht. Maar een tweede keer is geen toeval meer, toch?'

Nora draaide haar smartphonescherf omhooggericht naar Veerle, die op haar beurt de wenkbrauwen fronste en Nora aanspoorde om recht te staan.

'Nora, bij de Federale hebben we een gespecialiseerd team dat internetfraude behandelt en onder andere anonieme sms'en kan opsporen. En trouwens, onze eigen IT-specialist Steven kan dat ook. Hij had me al eens meegedeeld dat daar een app voor ontwikkeld is: TrapCall of zoiets. Wil je dat ik het hem vraag?'

'Bah! 't Zal wel weer een soort phishing zijn zeker. Het is tegenwoordig een echte plaag en justitie loopt alleszins achterop. Op zich geen verrassing natuurlijk. Ik vertrek maar eens naar huis. Morgen zal het vroeg dag zijn, want er wacht mij nog een autopsie, die nog voor deze kerel zal moeten. Ciao Veerle en Karen.'

Hoofdstuk 2

Het hart van de vrouw is een doolhof van subtiliteiten, die een uitdaging vormt voor de onbehouwen geest van de jagende man. Als je een vrouw werkelijk wil bezitten, moet je eerst leren denken zoals zij en het eerste wat je moet doen, is haar ziel veroveren.

Carlos Ruiz Zafón

De dag was lang geweest en niet zonder hindernissen; ze had zich het weekend anders voorgesteld. De nodeloze discussie met Frank, het belachelijke impulsieve ontslag, de explosie en de bizarre lijkschouwing. Kon een mens nog meer verdragen zonder uit zijn evenwicht te raken?

Nora verheugde zich op een ontspannend avondje alleen; een verkwikkend bad, eten voor de tv in badjas, of nog liever in haar blootje want het was warm genoeg. Crackers met kaas en een ijskoud Bolleke bier, had ze in gedachten.

Ze deed de voordeur open en sjokte naar binnen. Haar tas liet ze op de grond ploffen en haar vuurrode Jana sandaletten vlogen de hoek in. Haar voeten voelden gezwollen en verkrampd aan. De schoenen waren oké en coquette voor de vergadering, maar allesbehalve comfortabel voor wat er daarna gebeurde.

Toen zag ze hem en schrok. Raoul zat op de sofa, of beter gezegd, hij lag languit. Naast hem op de grond stond een halfgevuuld whisky glas, zeer waarschijnlijk Manhattan, dacht ze. Hij was een boekje aan het lezen dat hij dichtsloeg toen ze binnenkwam. 'Nora.'

Hij haalde met een zwaai zijn benen van het kussen en kwam overeind.

'Ik dacht dat je later thuis zou zijn door al dat gedoe aan het Havenhuis; ik hoorde het net op de radio. Moest je die stuurman onderzoeken?'

Hij legde zijn handen op haar schouders en zoende op haar mond.

‘Wil je er ook eentje? Ik heb een hele karaf gemaakt. Wauw, je ziet er afgepeigerd uit. Ben jij oké?’

Ze kon amper bedenken wat ze eerst zou vragen. Hoe kon hij weten dat ze normaal gezien later zou thuiskomen? De belangrijkste vraag was echter, wat deed hij in haar appartement? Het had er alle schijn van dat hij als het ware bij haar was ingetrokken.

‘Zeg mannetje, wat is dit voor een belachelijk theater? Hoe ben je hier binnengeraakt, eigenlijk?’ Ze kon het zinderen van haar stem niet verstoppen.

‘Ja zeg, ik heb de code aan Monique gevraagd. Je buurvrouw herkende mij, enfin, nadat ik een foto van jou liet zien zag ze er geen graten in, ook omdat ik zei dat ik vanavond met je afgesproken had en jij wat later zou zijn. Dat vind je toch wel goed, hè? Trouwens, hoe is dat afgelopen met die boot historie?’

Nora bukte zich en pakte het boekje dat op de sofa lag. Een versleten schriftje met harde kaft, verschoten zwart, de rug wat uitgerafeld. Het was een van haar oude dagboekjes dat ze in de week nog had doorgebladerd en samen met een doos herinneringen onder het salontafeltje had laten liggen. De doos was er onderuit gehaald en leeggeschud.

‘Verdomme Raoul, dat is privé, hoe durf je. Heb je dan geen scrupules’, zei ze. ‘Privé!’

‘Ik kon het niet laten toen ik koffertje zag liggen’, zei hij op een quasi-verontschuldigende toon. ‘Goed?’

Ze haalde diep adem. Nee, het was absoluut niet goed. Het voelde als een aanslag op haar persoon.

‘Niet echt, zeker, maar vermoedelijk was je zestien of zeventien gezien de dingen die erin staan’, lachte hij. ‘Prettig om over dat ontluikende sexy meisje te fantaseren.’

Hij meent het blijkbaar op een onschuldige manier nog ook, dacht ze, terwijl ze naar Raoul keek en vanbinnen aan het opbranden was. Het denkbeeld van zijn in de verte wegdeemsteren, toen ze wegreed en hem voorgoed achterliet, dook terug op. Ze bedacht hoe ze zo iets duidelijk en definitief mogelijk kon zeggen: ik denk niet dat het nog werkt tussen ons, alsof onze relatie een uitgewerkte magneet was, omdat er iets ontbrak. Of: ik wil je niet meer zien. Alleen bedoel je dan eerder, niet zien maar aanraken, vasthouden, voelen, willen of kussen. En als hij vraagt: waarom is het gedaan? Wat heb ik verkeerd gedaan? Dan zeg je niet: je werkt me op de zenuwen, ik erger me dood aan dat grimasje van jou of ik ben verliefd op een ander. Nee, je zegt natuurlijk dat hij niets verkeerd heeft gedaan. Het ligt niet aan hem, maar aan jou. Die dingen leren we allemaal. Te tolerant, verbloemend, voorzichtig en zie het resultaat, zoals men zegt: zachte heelmeesters...

Bijna voordat ze wist wat ze ging doen, zei ze: 'Ik denk niet dat we hiermee moeten doorgaan. Dat wist je toch allang. Dit is een smerige streek. En voilà, dat is precies waarom. Kras op alstublieft!'

Raouls gezichtsuitdrukking veranderde nauwelijks. Dan deed hij een stap naar voren en legde zijn hand op haar schouder. 'Nora', fluisterde hij.

'Sorry Raoul, was ik nog niet duidelijk genoeg?'

Ze probeerde nog iets anders te verzinnen, maar ze hield zich in. Zijn hand lag nog op haar schouder en kneep zachtjes.

'Je bent natuurlijk doodop', lachtte hij.

'Ga lekker in bad en trek schone kleren aan. Of als je wil, kom ik je inzepen. Dat had je graag.'

Nora dook onder zijn hand uit en draaide zich om.

'Heb je dat nu echt nog niet begrepen?'

'Wat? Moet je soms ongesteld worden?'

'Raoul... ben jij je verstand kwijt. Dit is geen spelletje.'

‘Nora.’

Zijn stem kreeg een sussende toon, alsof ze een schichtig paard was en hij met een klontje suiker op zijn uitgestrekte hand naar haar toeliep.

‘We hadden het toch veel te goed samen om er zomaar een punt achter te zetten. Al die heerlijke dagen en nachten.’

‘Acht’, zei ze.

‘Wat?’

‘We hebben elkaar amper acht keer gezien. Minder zelfs, denk ik nu.’

‘Maar enfin, Nora. Hoewel, elke keer was toch zeer bijzonder.’

Ze zei niet dat dit niet voor haar gold, al was dat de waarheid. Je zegt niet dat het eigenlijk niets om het lijf had, dat doe je niet. Het was gewoon gebeurd, punt uit. Ze was te lang zonder relatie geweest; haar intuïtie, haar innerlijke gevoel had ze genegeerd. De seksuele en emotionele behoeftes waren allesoverheersend geweest. Bovendien had ze altijd het gevoel gehad dat er een niet koosjere kant aan hem zat; hij sprak nooit over zijn werk of zijn bezigheden.

Nora haalde haar schouders op. Ze had geen zin om op haar strepen te gaan staan. Ze had geen zin in een discussie. Ze wilde dat hij wegging, verdween uit haar leven.

‘Kijk, ik heb vanavond met een paar vrienden afgesproken om iets te drinken en ik zei dat jij ook zou komen.’

‘Wat?’ riep ze.

‘Over een halfuur.’

Ze staarde hem aan alsof hij recht van Pluto kwam. Wat een waanzinnige fabulant, dacht ze.

‘Gewoon even iets drinken.’

‘Dus jij wil nu naar ’t café gaan en doen alsof we nog samen zijn? Heb ik dat juist? Of was je aan het hallucineren?’

‘Wow, wat een dure woorden zeg. Komaan Nora, dat heeft toch

gewoon wat tijd nodig en een paar pintjes helpen enorm', verklaarde hij op een onevenaarbare stellige wijze.

Het klonk welbeschouwd lachwekkend, hij was net een seksuoloog die zijn obligate advies geeft aan een koppel dat al jaren samen is, met een kroost, een hypotheek en een tekort aan nummertjes. Ze kon zich niet meer inhouden en schoot in een krampachtige luide vette lach, die echter niet lang duurde omdat ze het ontegensprekelijk gemeen vond.

Hij wist een glimlach tevoorschijn te toveren die niet echt een glimlach was, een grimas, waarbij hij zijn lippen trillend optrok als een roofdier dat zijn tanden liet zien.

'Dat is hoe jij reageert: lachen', zei hij na een tijd stilte.

'Sorry', zei ze, nog wat lacherig. 'Dat komt van de zenuwen.'

'Deed je ook zo gemeen tegen je broer?'

'Mijn broer?' Het werd plots erg kil om haar heen. Een traan welde op.

'Ja, je broer. Dat las ik net in je dagboek. Ik weet er alles van. Wel?'

De maat was vol. Nora liep naar de deur en rukte die open. De lucht was schemerig en de wind bracht verkoeling op haar gloeiende gezicht.

'Eruit! Buiten en rap!'

'Nora?'

'Verdomde rotzak. M'n huis uit.'

Eindelijk droop hij af. Ze smiet de deur dicht. Ze voelde zich opeens misselijk. Eten voor de tv waar ze zich zo op had verheugd, kon ze wel vergeten. Ze dronk een glas water en ging naar bed, maar slapen lukte niet.

De vraag spookte door haar hoofd waarom Raoul zich zo kwam opdringen. Haar relatie had zo kort geduurd dat ze er zelfs haar beste vriendin Veerle niet over verteld had. Zelfs toen Veerle terugkwam van vakantie met Bert en haar vertelde over de heer-

lijke tijd die ze gehad hadden, was het al zo lang geleden dat ze niet eens meer de moeite nam om iets over Raoul te reppen.

Ze herinnerde zich dat hij al snel achter zijn piemel aanliep richting een of andere blonde del, en cocaïne was ook iets waar hij niet voor terugdeinsde. Zij had hem erop gewezen dat zijn tussenneusschot zijn beste tijd had gehad. Als patholoog-anatoom had ze al dikwijls dergelijke neusletsels tegengekomen als gevolg van snuiven; het kon zelfs veel erger.

Waarom stond hij plots hier? Ze moest dringend met haar buurvrouw praten, want de code doorgeven kon ook niet. Ze zou die best snel veranderen.

Dan dacht ze wederom aan die mysterieuze sms. Misschien moest ze toch ingaan op het aanbod van Veerle om IT te betrekken. Eigenlijk had ze dat liever aan haar broer gevraagd, maar dat kon nu niet meer...

Er was nog iets anders. Iets dat haar dwarszat; de chaos in haar gedachtegangen belette een rationele peiling. Een opmerking van die etterbak misschien?

Ze kon maar beter terug opstaan. Toen ze het witte koffertje aan het inladen was, viel het op dat er ook een blauw kaftje in zat dat ze voordien eigenlijk nooit had opgemerkt. Een pakje fiches, mooi volgeschreven en genummerd. Haar broer was een fanatieke verzamelaar die al zijn spullen nauwkeurig catalogeerde en dit pakje was daar een fijn voorbeeld van, bedacht ze. Merkwaardig dat de steekkaartjes dateerden van de tijd dat ze beiden hogere studies aanvingen. Waren het een soort dagboekkaartjes of zo? Ze had ze als een speelkaartenwaaier vast en merkte, net voor ze de fiches wou terugsteken, dat er rond eentje bovenaan de datum rood omcirkeld was. Zijn geschrift was nooit exemplarisch geweest en liet zich niet snel ontcijferen; toch deed ze een poging. Dat had ze beter niet gedaan. Wat daar zwart op wit

stond, was een complete verrassing. Ze had nooit geweten dat hij die geschiedenis gevolgd had, laat staan, gepeild had. De zin: “Esters dood, een enigma!” Wat kon hij in hemelsnaam daar mee bedoeld hebben? Ester, haar vriendin, had zelfmoord gepleegd. Maar dat was langgeleden.

‘Genoeg’, zei ze luidop. Ik denk dat ik beter een slaappil neem en mijn bed terug opzoek.

Terug in bed dacht ze aan Raoul en plots wist ze wat haar dwars had gezeten. Hij kon onmogelijk geweten hebben dat ze – zoals hij de vraag gesteld had – die dode stuurman van die wietboot moest onderzoeken. Een politiek of zoiets? Ze moest het bij gelegenheid aan Veerle zeggen, hoewel, dan zou ze het ook over die ellendeling moeten hebben en dat zag ze dan weer niet direct zitten.

Hij werd langzaam wakker. Als een slaapwandelaar liep hij naar de badkamer, stapte onder de douche zonder zelfs maar zijn slip uit te trekken en bleef onbeweeglijk onder de waterstraal staan tot de boiler leeg was. Het ijskoude water zorgde ervoor dat hij zijn ogen opende en nadat hij zich had afgedroogd, sleepte hij zich terug naar de slaapkamer. Daar stelde hij vast dat er geen ondergoed meer in zijn la lag. Dan besepte hij dat alle onderbroeken, hemden en T-shirts op een hoop lagen in de berging.

Zijn slaap bonkte vreselijk, als ware het dat zijn hoofd te klein was om dit in te dijen. Ondanks de ondraaglijke leegheid van zijn denken en het gevoel in het niets te verdwijnen, sleepte hij zich naar de keuken en vond op de tast het aanzetknopje van het koffiezetapparaat. Het was louter op automatische piloot – de routine was gelukkig ingebakken – dat hij van nacht het reservoir met water en het filter met gemalen koffie had gevuld. Hij liet zich op een stoel vallen en dronk de hete

koffie zodanig gulzig dat hij zijn tong verbrande. Alsof het stimulerende vocht zijn zenuwbanen had doen ontwaken, kreeg hij opeens een helder idee. Hij trok zijn natte, vuile slip uit, gooide het in de gootsteen om het met afwasmiddel te wassen. Nadat hij hem had uitgewrongen, deed hij de microgolfoven open, legde het wasgoed erin en zette hem op acht minuten en de wattage op zeshonderd. Tevreden met zichzelf liep hij in zijn blootje het inpandig terras op en slurpte de rest van zijn koffie op.

Het was zondag, niets moest, alles kon.

Dan begon het langzaam tot hem door te dringen dat het gisteren uit de hand was gelopen.

Hij was liever naast haar wakker geworden, maar anderzijds was het misschien beter om afstand te bewaren. Hoewel zijn verlangen haar terug te zien enorm groot was geweest, beseftte hij wel degelijk dat ze niet meer op zijn avances zou ingaan, temeer als ze zou weten welk verderfelijk pad hij was ingeslagen. Eigenlijk was hij een stalker van het ergste soort, erkende hij; toch was het echt zijn hart dat oversloeg als hij aan haar dacht. Echter, gisteren had hij zijn eigen ruiten voorgoed ingeslagen; dat zag hij wel in – nu toch, nu het te laat was.

Wie zei dat ooit: “De doorns in mijn handen komen van de boom die ik zelf heb geplant?”

Afgezien daarvan voelde hij een opborrelende woede omwille van haar botte reacties; het had ook anders gekund, meende hij.

Een banale ringtone haalde hem uit zijn beslommeringen. Het was niet zijn iPhone. Het moet die SkyECC gsm zijn. Hij dacht dat hij dat stuk misbaksel had gedumpt nadat hij had gehoord dat de politie die dingen kon hacken.

‘Hé, dove, kon je niet wat rapper opnemen, mijn tijd is kostbaar weet ge! En heb je wat ik moest hebben?’ Hij dook ineen van de

schrik. Hij had het niet...

‘Sorry maat, zij gaf me geen kans; ik probeer later nog eens, oké?’

‘Nondeju, stomme klootzak en noem me vooral niet “maat”.

Moet ik dan alles zelf doen? Iets anders dan wat coke deal plan-
netjes komen er niet uit dat achterlijk kokertje van u, hè. Gaat
maar al liggen bloeden, debiel!’

De gsm sloeg af en viel van radeloosheid uit zijn handen. Hij wist
maar al te goed dat hij het niet had durven doen; de sfeer was er
niet naar geweest en bovendien, hoe zou ze gereageerd hebben
mocht ze toevallig gemerkt hebben wat hij wilde doen?